

Zeer in het kort volgt hier mijn statistiek, volgens de officieele cijfers der Rijksverzekeringsbank, mij voor het grootste gedeelte door die bank zelve en verder door de contrôleerende geneeskundigen verstrekt:

10 patiënten binnen de twee dagen in behandeling gekomen waren in gemiddeld 6 weken volkomen hersteld.

33 patiënten in het internaat voor ongevalspatiënten ter nabehandeling opgenomen, dus uitgezocht ongunstige gevallen, geven de volgende cijfers:

18 binnen gemiddeld 14 weken na het ongeval geheel genezen (0 pCt. invaliditeit) = ruim 56 pCt.

5 met kleine rente ontslagen, later geheel genezen (0 pCt. invaliditeit) = ruim 15.5 pCt.

1 wegens fractura colli femoris 80 pCt., pols geheel genezen = ruim 3 pCt.

(1 nog onder waarneming, houdt 65 pCt., niet medegerekend).

1 60 pCt. invaliditeit.	} = 25 pCt.
1 40 „ „	
1 35 „ „	
2 20 „ „	
2 10 „ „	
1 onbekend.	

23 gevallen zijn dus volkomen genezen, 1 heeft andere afwijkingen, 8 zijn niet volkomen genezen. Tegenover de cijfers van VAN TROOYEN staan de mijne dus als volgt:

Fractura radii,
alle gevallen VAN TROOYEN:
Binnen 4 maanden genezen 51 pCt.
Blijvende rente 24 „

Fractura radii,
uitgezocht ongunstige gevallen:
Binnen 3¹/₂ maand genezen 54 pCt.
Blijvende rente 25 „

Gevraagd wordt de reden van dit verschil.

Nijmegen, 21 Maart 1914.

Dr. H. J. LYCKLAMA à NIJEHOLT.

EUGENESE EN ALCOHOL.

Aan collega W. D. VAN RENESSE.

Over de eugense ben ik nog lang niet uitgepraat, doch dat doet hier niet ter zake. Wat wèl van belang is, is dat ik er van overtuigd ben, dat wij, geneeskundigen, van de vraagstukken, waarom het hier gaat, nog lang niet *genoeg* weten om in dergelijke zaken positieve adviezen te mogen geven. Daàrom ben ik tegen de tegenwoordige richting der rashygiënisten, die van het menschdom eenvoudig een veestapel willen maken.

Alcohol *is* in vele gevallen een belastingmoment, zeker, dat staat ook voor mij vast, maar dat *kàn*, maar *behoeft* niet, en wanneer het dat wèl, en wanneer het dat niet is, dat weten wij nog niet, en daarom draait het.

Misschien opent de opvatting, waaromtrent collega BENDERS iets publiceerde, nieuwe gezichtspunten. Doch hoe dat zij, weten, positief weten, doen wij daaromtrent nog maar heel weinig. Natuurlijk doet dat niets af aan het feit, dat ik, met u, misbruik maken van alcohol veroordeel, evengoed als ik het gewenscht vind om de verspreiding van geslachtsziekten en tuberculose zooveel mogelijk te bestrijden. Doch dat is algemeene hygiëne, maar geen eugense. Voor mij is het huwelijk een te teere zaak om er met halve wetenschap geneeskundige adviezen in te geven en er een nog ruimere toepassing in te bevorderen van Neo-Malthusianisme dan er feitelijk reeds in plaats heeft, want rasverbetering is tenslotte het doel der eugense. Wil men dat, en wil men dan ook de middelen daartoe, mij wèl, maar dan eerst goed en zeker weten.

Omtrent de beteekenis der genealogie als hulpwetenschap van het erfelijkheidsvraagstuk bij menschen loopen onze inzichten uiteen. Zeker, ik ben beslist van meening dat, wil men een duidelijk en betrouwbaar inzicht verkrijgen in de erfelijkheidsverhoudingen bij menschen, men in dat opzicht, behalve de descendentie, (de stamboom) ook altijd een behoorlijk aantal ascendenten (de kwartierstaat) dient te onderzoeken, en zoolang het grootte publiek het nauwlijks verder brengt dan hoogstens iets te weten van de vier grootouders, en in den regel omtrent overgrootouders alle overlevering ontbreekt, moeten de zoogenaamde wetten der erfelijkheid, gebaseerd op de *huidige*, geneeskundige statistiek, die meestal slechts de descendentie van een bepaald ouderpaar binnen den kring harer beschouwingen trekt, en zich slechts bij uitzondering met de ascendentie bezighoudt, zeer zeker onder groote terughouding worden aanvaard.

De genealogie nu is in staat om bepaalde individuen, waarvan geschiedkundig zeer voldoende gegevens bestaan ten opzichte van allerlei eigenaardigheden, aan een zeer nauwkeurig onderzoek te onderwerpen, en het is haar in heel veel gevallen mogelijk aan dat onderzoek niet alleen de ouders en kinderen, maar ook een belangrijk aantal voorouders te onderwerpen. Daarom acht ik de genealogie en de geschiedkunde wel degelijk van groot belang.

Amsterdam, 23 Maart 1914.

B. H. STEPHAN.

IS HET VOOR FABRIEKEN EN WERKPLAATSEN VOORGESCHREVEN VERBANDMATERIAAL OOK WEL EENS AANWEZIG?

Deze vraag komt mij telkenmale op de lippen, wanneer op de cursussen in Eerste Hulp bij (bedrijfs)ongevallen besproken wordt, welke verbandtrommels en welk verbandmateriaal volgens voorschrift van de Arbeidsinspectie in fabrieken (met krachtwerktuigen enz.) aanwezig moeten zijn. Bij die gelegenheid toch krijgen wij van bijna alle werklieden aan dergelijke fabrieken, die den Eerste-Hulp-cursus volgen, te hooren: „Nu, maar bij ons *is zoo'n trommel er niet*”. Van vele fabrieken en werkplaatsen verneemt men van de werklieden, dat er of wel een trommel is, die sinds lang leeg is, of dat er een sigarenkistje met wat oude restjes van verbandmiddelen als verbandtrommel dienst doet, of dat er zelfs in het geheel niets van dien aard is. Ons wordt meermalen de vraag door die werklieden gesteld: „*Wat geeft het, of wij leeren wat die mooie verbandtrommel bevat, en hoe wij den inhoud ervan moeten gebruiken, wanneer er op onze fabriek zoo'n trommel toch niet is!*” Bij navraag is het mij in enkele jaren nog niet mogen gelukken, onder de leerlingen er een aan te treffen, die wel eens bijgewoond had, dat op zijn fabriek of werkplaats een contrôle van het verbandmateriaal had plaatsgevonden.

Persoonlijk kan ik nog mededeelen, dat ik op een groote fabriek, waar nogal eens kleine ongevallen voorkomen, als „verbandtrommel” aantrof een open houten kist, waarin wat fleschjes met gedeeltelijk onbekenden inhoud, en wat (geïmproviseerde) zwachtels. Van verder materiaal niets. Op mijn verzoek werd er een en ander aangeschaft. Contrôle was ook daar onbekend.

Mogelijk kan deze mededeeling er toe leiden, dat de aandacht der in deze bevoegde autoriteiten eens op dien stand van zaken wordt gevestigd, en dat er, indien het noodig mocht blijken, maatregelen worden genomen, waardoor de werklieden der verzekeringsplichtige bedrijven het voorgeschreven verbandmateriaal, waarmede zij op den cursus spelenderwijze leerden exerceeren, ook op hun fabriek aanwezig vinden, als de nood aan den man komt.

Amsterdam, 19 Maart 1914.

J. STÄRCKE.